

ingen Maade fortryder, at jeg er blevet Haandværker. Lyst til og Glæde ved Arbejdet har været det, der har holdt mig oppe, naar det kneb.

Jeg synes, vi her i Danmark har saa let ved de store Ord »Kvindevalgret«, »fuld Ligeberettigelse« o. s. v., men i det virkelige Liv handler man ikke altid efter Programmet.

Saa snart jeg blev Svend, blev jeg naturligvis Medlem af Fagforeningen. Mit Arbejde var der ingen, der havde noget at udsætte paa, men det kneb alligevel for mig at faa noget at bestille. Saa gik jeg paa Langfart og kom til Tyskland, og jeg tjente her saa meget som Svend, at jeg senere kunde fuldende min Uddannelse paa den berømte »Buxtehude« Malerskole ved Hamborg. Her traf jeg den islandske Svend, Arnadottir, der ligesom jeg havde kæmpet sig frem. Den Gang tænkte vist ingen af os paa at nedsætte os. Det var først, da jeg i Vinter kom hjem igen (jeg længtes alligevel efter Danmark) og var saa heldig at faa en Andel af det Legat, der uddeles af Dansk Kvindesamfund,*) at jeg skrev til min Kammerat og spurgte, om hun vilde være med.

»Hvornaar nedsatte De Dem?«

»Den 1. Juni blev vort Firma anmeldt, og det gaar rigtig godt. Vi har istandsat flere Villaer paa Strandvejen, vi har allerede maattet antage en Lærling — en ung Pige — og hvis Bestillingerne vedbliver at indgaa saa rigeligt som Tilfældet har været i de sidste Uger, maa vi tænke paa at faa en Svend paa Værkstedet. Her kommer næsten daglig Svende og tilbyder sig.«

»De Mestre, hos hvem De havde Arbejde, hvorledes behandlede de Dem?«

»Udmærket. De gav mig jo Arbejdet med lidt Hovedrysten, og i Begyndelsen passede de ligesom lidt paa mig, men flinke og anerkendende var de naar de saa, at jeg

var Arbejdet voksen. Jeg gik jo heller ikke af Vejen for noget. Det indvendige Arbejde, og det vi kalder Vognarbejde (jeg har lakeret mange Automobiler i Tyskland) gik jo sagtens, værre var det, naar jeg blev udkommanderet til en Arbejdsplads, hvor jeg var alene Kvinde mellem henved 200 Mænd. Gadedrengene hujede og peb i Fingrene, hver Gang de fik Øje paa mig paa Stilladset, og selv voksne Mennesker undsaa sig ikke for at komme med Bemærkninger. Vandet kom mig tit i Øjnene. Naa, efterhaanden gik det rigtig godt, jeg kom jo over det alt sammen og staar nu ved Maalet. Men Energi skal der til, det kan jeg forsikre Dem om.«

»Ja,« gentager Malermester Arnadottir, der imedens har endt sit Undersøgelsestogt, »det er jo deri hele Sagen ligger, selve Arbejdet er der ikke det mindste i Vejen for, at Kvinder kan udføre, og for dem, der kommer efter, bliver Adgangen til Arbejde jo sikkert ogsaa lettere og lettere. Jeg har staaet i Lære hos Hofmalerne Hansen & Nielsen her i Byen og har naturligvis gennemgaaet det samme som min Kammerat, lidt de samme Skuffelser, men ogsaa følt den samme Glæde over Arbejdet. Egentlig vilde jeg have nedsat mig paa Island, men det er daarligere Tider der oppe. Nu tager jeg fat her og med godt Mod,« siger den unge Malermester og stikker Hænderne i Kittellommerne.

Midt paa Kittelen er der en hæderlig Lap, og den ser i det hele taget ud til at have tjent længe.

»Ja, den er Veteran,« fortæller Ejeren, »jeg fik den, da jeg skulde i Lære, nu kan jeg daarlig skille mig ved den, og Lappen har jeg selv sat paa.«

Da vi forlod disse unge frejdige Kvinder maatte vi tænke paa Digterens Ord:

»Søger jeg en Havn,
saa pløjer selv jeg Vandet.«

*) Det Andræske Mindelegat.